

SAMTAL I SKAMVRÅN

Grundad 2000, Nr: 1, Utgiven 2000

**Ideologisk och filosofisk idéskrift för
Sverigedemokratisk Ungdom**

-Kan konst vara opolitisk?

SAMTAL I SKAMVRÅN NR: 1

**ANSVARIG
UTGIVARE:**

JIMMY WINDESKOG

**SKRIBENTER I
DETTA NUMMER:**

MOX

JIMMY WINDESKOG

*ATT SDU KONSTATE-
RAR ATT VI ÄR SATTA I
SKAMVRÅN AV
ETABLISSEMANGET
BETYDER INTE ATT VI
GILLAR DET. MEN I ETT
SAMHÄLLE DÄR DET ÄR
ONORMALT ATT VARA
NATURLIG SÅ STÅR VI
HELLRE I SKAMVRÅN
ÄN LEKER MED DE
POLITISKT KORREKTA.*

*MEN BARA FÖR ATT
MAN STÅR I SKAMVRÅN
SÅ BETYDER INTE DET
ATT MAN KÄNNER
NÅGON "SKAM" FÖR
SIN GÄRNING. OCH DET
BETYDER INTE HELLER
ATT SAMTALEN
SLUTAR...*

YTTERLIGARE EN SDU-TIDNING

Vad är egentligen behovet av ännu en SDU-tidning? Vad kan man skriva på dessa sidor som man inte kan skriva i *Demokraten*?

Ingenting naturligtvis. Men syftet med *Samtal I Skamvrån* är förstås större. Medan människor har efterlyst en mer levande debatt inom den sverigedemokratiska rörelsen (inte minst vad det gäller vår ideologi) så har tydligen ingen tänkt på att vi helt saknar ett sådant forum!!!

SD:s hemsida måste sägas vara partiets främsta fönster utåt med upp till 25.000 besökare varje månad. Detta innebär dock att utbudet på sidan måste vara en lagom mix av var politik, hållningen måste vara lättisam och allmän för att passa så många som möjligt. Så även om man ibland kan göra djupare analyser så måste detta vara ett undantag istället för en regel.

SD-Bulletinen ger medlemmarna möjlighet till en lättisam kontakt med partiet, en kombination av berättelser ut verksamheten, kommentarer, humor och allvar - samma sak med var egen *Demokraten*. Vad det gäller SD:s partiorgan *SD-Kuriren* så hade detta kunnat bli det forum vi saknar, men den nya redaktionen tycks ha uppfattningen att man istället skall koncentrera sig på kortare artiklar. Den ideologiska debatten kan alltså inte fungera beroende på att vi inte later den få en plattform att existera på.

Detta tomrum kan förhoppningsvis *Samtal I Skamvrån* fylla. Vi skall också försöka få ledande SD:are att bredda debatten för oss (så länge det inte rör sig om alltför konservativa bromsklossar). Med lite tur kan detta bli det debattcentra som vi har saknat sedan partiets bildande 1988, det är med andra ord kanske ett stycke historia du haller i din hand!

KAN KONSTEN VARA OPOLITISK?

AV: JIMMY WINDESKOG

(JIMMY.WINDESKOG@SVERIGEDEMOKRATERNA.SE)

När Roger Pontare tog hem den svenska melodifestivalen för andra gången möttes han av en Sverigedemokratisk hyllning på SD:s hemsida. Till hans stora förtret! Klart irriterad sade Pontare till Aftonbladet att han ansåg att sådana här "övergrepp" borde vara olagliga. Av hans resonemang att döma så menar Pontare att SD inte har någon rätt att tolka den musik han spelar. Själv tar han sig dock den rätten genom att göra en egen tolkning av samma sång, för värt att komma ihåg är att Pontare själv varken hade skrivit text eller musik.

Kommunisterna menar att konst aldrig kan vara opolitisk, och för en gångs skull är jag villig att hålla med dem. Oavsett vad man som konstnär skapar så sänder man med sitt verk ut signaler och uppfattningar, medvetet eller inte. Bakom all konst finns det ett syfte. Någon kanske skulle mena att så inte är fallet, vad är det till

exempel för syfte med att som en rysk "konstnär" skälla som en hund och bita åskådare? Men tänker man så har man startat i fel ända. I och med att man som betraktare alltid får en uppfattning av det man ser och hör så är det också där syftet uppstår. Det behöver inte alls vara så att detta är samma bild som konstnären själv ville ge (om han ens hade en klar bild för sig). Detta betyder också att konsten uppstår i betraktarens ögon, anser du att någonting inte är konst så ÄR det inte heller konst - inte för dig. Men det betyder naturligtvis inte att det inte är det i någon annans ögon. Som de vidrigheter som hängdes upp på Moderna Muséet sommaren 1998 och som så ädelt revs ner av Nationell Ungdom - det var inte konst utan bara vidrigt i mina ögon, förmodligen ett djupt konstnärligt och kulturellt uttryck i någon annans ögon. Båda har rätt!

Så vad som är konst och vad

denna konst betyder är upp till betraktaren (som i sin tur inte kan säga sig ha något patent på tolkning). Nu är förvisso 1960-talets amerikanska tjeppop inte att tala om som en av västerlandets ädlaste konstarter, men det kan ändå fungera som ett pedagogiskt exempel i detta fall. 1962 släppte gruppen The Crystals singeln "He hit me (it felt lika a kiss)", bakom projektet stod producenten Phil Spector. Singeln blev dock aldrig någon större säljare. Istället blev den väldigt omdebatterad tack vare sin ganska originella text. Personligen kan jag förstå (men så lever man ju i 2000-talet) att texten blev kontroversiell. Eller vad säger ni själva om att en ung kvinna sjunger dessa rader?

"He hit me and it felt lika a kiss
 He hit me but it didn't hurt me
 He couldn't stand to hear me say,
 That I'd been with someone new
 And when I told him I had been untrue
 He hit me and I knew he loved me
 If he didn't care for me
 I could never make him mad
 But he hit me and I was glad"

Sången i sig är en dämpad ballad där sångerskan trånar som en kärlekskrank skolflicka. Men så lät

inte heller redaktionerna vänta på sig. Och det faktum att Barbara Alston som framförde stycket var en svart dam och Phil Spector en vit herre hjälpte knappast heller. Hur reagerade då Spector själv på denna storm? Han blev knäckt! Han menade att sången inte alls försvarade, eller ens handlade om kvinnomisshandel. Han drog sig tillbaka ur rampljuset för en stund och hade allvarliga planer på att avsluta sin karriär som skivproducent. Självt förstår jag inte hur Spector INTE kunde se detta som ett försvar för kvinnomisshandel, men alla har ju rätt till sin tolkning. Spector svalde dock kritiken, kom tillbaka till branschen och gick till musikhistorien som en av de mest kreativa producenterna någonsin. Tur det, vad hade 60-talet varit utan The Ronettes "Be my baby" och "Wall of sound"?

Ett annat exempel är Lesley Gores slagdänga "You don't own me", också det tjeppop från 60-talet. När singeln väl kom var det ingen som gjorde några större nummer av texten, en tjej som sjunger att hon minsann kommer att gå ut med andra killar om hennes kille går ut med andra tjejer. Men medan åren har gått så har andra tolkningar gjorts. Nu räknas

den mer eller mindre officiellt så som den första feministiska sången (och för all del har även under-tecknad önskat den i radio till en kamrat i just den meningen). Är den det? Avgör själva!

"You don't own me
Don't try to change me in any way
You don't own me
Don't tie me down 'cause I'll never stay
Don't tell me what to do
Don't tell me what to say
I don't tell you what to say
I don't tell you what you do
So just let me be myself
That's all I ask of you
I am young and I love to be young
I am free and I love to be free
To live my life the way I want
To say and do whatever I please"

Okej, även om jag inte gillar etiketten eller egentligen anser den inte ha något existensberättigande så kan jag i alla fall förstå tolkningen (så nu har vi väl något för denna falang av SDU att sjunga på våra sociala samkväm!). Själv anser jag detta vara ett typiskt exempel på hur man känner som nationalist gentemot samhället, det är just det råderna "So just let

me be myself - That's all I ask of you" säger i mina öron. Men detta fungerar väl för varje gruppering, eller person, som känner sig hämmad av någon eller några. Men det intressanta med detta exempel är inte att det finns olika infallsvinklar, utan det visar att budskapet också kan förändras av vilken tidsålder det avnjuts i. Men det är väl knappast någon överraskning för oss nationalister, vi älskar ju att tolka symboler ur vår historia ur ett nutida, och politiskt, perspektiv. Själv har jag väldigt svårt att motstå konstnären Carl Larssons målningar, och jag har svårt att inte se nationell politik i hans verk.

Vi skall ta ett tredje exempel som konkret visar den politiska aspekten. 1997 släppte Jimmy Söfting sin debutbok, diktsamlingen "Det bortglömda fosterlandet". En väldigt imponerande samling både vad det gäller stil och form. Och vore det inte för den lilla detaljen att Söfting hade valt att lägga in sina egna politiska värderingar i sitt verk så skulle det inte alls vara omöjligt att Söfting skulle få sitta och beklaga sig över neddragningarna inom kulturen i TV-programmet "Centrum" med andra kulturarbetare. Nu blev det istället så att väldigt få personer

ens kommenterade hans verk. Någon som dock gjorde det (faktiskt den enda vad jag vet) var "extremistexperten" Anna-Lena Lodenius. Hon gjorde det förvisso endast kort och passade på att uttrycka att hon inte gillade Söftings talanger (eller brist på talang som hon själv ansåg). Det intressanta är inte att Lodenius aldrig tidigare har försökt vara konstkritiker (eller förmodligen konsumerar väldigt lite konst själv). Och det intressanta är inte heller att hon inte hade skrivit en rad om boken inte hade haft ett politiskt syfte. Det intressanta är att hon låter bokens budskap avgöra hennes bedömning av utförandet! För ingen skall inbilla mig att Lodenius eller någon av hennes likasinnade på något sätt, ens teoretiskt, skulle kunna säga att utförandet var bra.

Nu är Jimmy Söfting aktuell med en ny diktsamling, "Gångvägsdiker". Och även om jag tror att få kommer att kommentera även den så kan jag redan nu säga hur eventuella recensioner kommer att se ut. Är det en människa som sympatiserar med Söfting kommer boken att höjas till skyarna. Är det någon i Lodenius-klass så kommer man att försöka göra sig roliga över verket. Så i detta fall

betyder det inte att bara budskapet blir subjektivt. Naturligtvis är alltid bedömningen av utförandet subjektivt - men i detta fall är det fullständigt beroende av vilken tolkning man gör av budskapet!!!

Med detta resonemang menar jag att konsten alltid har budskap, och subjektiva sådana. Och om sedan skaparens budskap skiljer sig från det budskap mottagaren tolkar så ger det inte upphovsmannen några rättigheter att ifrågasätta detta. I sådana fall borde konstnären finna sig en helt annan sysselsättning.

Vetenskapsman kanske? Eller kanske inte, det finns så många som låter sina subjektiva betraktelser spela en roll inom det ämnet också (de å andra sidan skulle kanske bli konstnärer?). Men hur som helst borde man i alla fall lära sig att visa lite mer hänsyn till sina medmänniskor. Som konstnär ger man alltid en liten bit av sig själv och människor som Roger Pontare måste acceptera att ens omgivning inte alltid ser på en som man själv gör.

KAN VI UPPNÅ DEMOKRATI?

AV: JIMMY WINDESKOG

(SAMTAL.I.SKAMVRÅN@SVERIGEDEMOKRATERNA.SE)

Demokrati uppstår inte bara för att man håller hemliga val med några års mellanrum, den är naturligtvis mycket mer komplicerad än så. Man kan inte heller bara se till stiftade lagar i ett land för att bedöma huruvida detta land fungerar demokratiskt. I Sverige har vi ett väldigt bra lagsystem (den diskriminerande pajaslagen "hets mot folkgrupp"-lagen naturligtvis oräknad). Men detta betyder ju inte att Sverige är en fungerande demokrati. Just i detta fall vore det ju till exempel en bra idé om våra lagar följdes.

Frågan är inte svart eller vit, man kan inte bara säga att en stat antingen är demokratisk eller icke. Gråzonen är stor men i vissa fall smärtsamt tydlig. Ett exempel på detta är de svårigheter nationella organisationer har när de vill ansöka om demonstrationstillstånd. Ofta ges dessa

avslag med motivationen att polisen inte kan garantera säkerheten. Vad man glömmer i dessa fall är att motståndet alltid kommer från samma håll. I och med detta förfarande ger man motståndet en inte särskilt svår situation för att stoppa de man inte vill skall kunna uttrycka sig, det räcker med att hota med våld och skadegörelse. Samtidigt skulle det naturligtvis aldrig komma på tal att ställa in 1:a Maj för att några galningar skulle hota med att ställa till med upplopp.

Bara det sätt man ger ut dessa tillstånd visar att man från makens sida är långtifrån den objektiva hållning man påstår sig vara. Flera gånger har vi Sverigedemokrater hamnat i den förnedrande situationen att våra möten har nekats tillstånd (av redan nämnd anledning) samtidigt som man har gett samma

grupp som hotar med våld tillstånd till en "motdemonstration". Förmodligen är Sverige det enda land i världen där man kan ha en motdemonstration trots att det inte finns någon annan demonstration att demonstrera emot! I och för sig blir förfarandet teoretiskt riktigt, på SD:s möten ställer våra motståndare till med oroligheter medan vi aldrig skulle komma på tanken att göra något liknande på deras möten. Men rent praktiskt så innebär detta att det räcker med att hota med våld för att tysta sina motståndare, och i förlängningen så skapas en våldsspiral (för kan man inte höras själv så får man väl se till att ingen annan hörs heller). Att en sådan våldsspiral aldrig kommer till stånd beror på att polisen skulle slå ner sådana försök med järnhand (om någon skulle komma på tanken det vill säga). Man löser således våldsproblemet på detta sätt, men man tummar ganska bra på den demokratiska hållningen.

Och skulle en nationell organisation ge sig på utmaningen att strunta i tillstånd och genomföra en manifestation ändå så förkla-

ras dessa för olagliga. Det är förvisso rätt, men poängen är den att våra motståndare numera aldrig försöker skaffa tillstånd till sina manifestationer - utan att de för den sakens skull skulle ses som olagliga för ordningsmakten. Bedömningen sker på bekostnad av den demokratiska objektiviteten. Att man sedan kan begå i stort sett vilka olagligheter som helst för att störa ett SD-möte utan att polisen ingriper är ganska väldokumenterat. Ni läsare ska veta att jag under åren har sett bl.a. misshandel, grov misshandel, förgelseväckande beteende, hot, sexuella trakasserier, skadegörelse, hets mot folkgrupp, uppvigling och upplopp (för att nämna något) praktiseras av motståndare utan någon som helst åtgärd från polisen. Visst, det förekommer att polisen försöker upprätthålla ordningen, men det tillhör undantagen och det sker inte speciellt ofta.

Men demokrati handlar inte bara om lagar och hur dessa efterlevs. Ännu viktigare är utan tvivel människors egna inställning. Skall man se på hur bra (eller dåligt) en demokrati fun-

gerar i ett land så är det bästa, ja det enda sättet att göra detta att se hur de som befinner sig längst ifrån makten och upplevs som mest Politiskt Inkorrekt behandlas. Att titta på hur centerpartister behandlar vänsterpartister och vice versa är fullständigt meningslöst och säger ingenting. Det är båda en del av eliten, och trots att man inte gillar varandra (i alla fall de själva tycks ju se någon skillnad i deras politik) behandlar man varandra med respekt. Man bråkar sällan med någon som är lika stark eller till och med starkare än sig själv så att säga.

Lättare är det att häckla skolans svagaste kille eller tjejen med tandställning som inte har några vänner och alltid står ensam på rasten. De som gått i en skola vet att det inte behöver förekomma direkt våld för att någon skall mobbas. Istället är det i själva verket mer effektivt att knäcka en människa på andra sätt, via psykisk terror. Folk gillar generellt inte direkt våld förutom i väldigt spända situationer. Men i en regelrätt utfrysning, där en grupp låser ute en eller flera personer, hånar dem,

bespottar dem i deras närvaro och så vidare är det ganska lätt att få med sig människor, människor som i sig inte behöver känna något agg mot objektet i fråga. En negativ del av att vi människor är flockdjur alltså. Och läser man berättelser från mobbade människor så framgår det att det de upplevde som tyngst var inte de ledandes roll, utan istället det kopiösa motståndet på bred front. Bryter detta mobbade mot några direkta regler? Nej. Man kan förklara det som olagligt genom att lägga sig på en nivå där man blandar in outtalade regler och värderingar, moraliska aspekter och andra saker som är svåra att ta på. Men i så fall är det i grunden bedömarens själv som efter sina regler gör bedömningen. Och om denna i ett fall själv är en av mobbaren, är det då rimligt att komma fram till slutsatsen att dennes bedömning är objektiv och står utanför dennes egna värderingar? Knappast.

Mobbing föregår inte bara på landets skolor, det förekommer överallt i samhället. Mobbing i sig är ett beteende som i grun-

den är odemokratisk. Man ser sig själv som en högre livsform, han tar sig andra friheter än vad han anser att ens objekt har rätt till. Och det är väl där någonstans vi har dagens Sverige. Var ligger egentligen skillnaden i att en tidningsredaktion sprider lögnen om en grupp och helt vägrar den tillträde till sina tidningssidor och en grupp flickor som sprider lögnen om en "kamrat" och inte låter henne vara med när man hoppar hopprep?

Människan har ett stort behov av gemenskap och aldrig är gemenskapen så stor som när det finns ett gemensamt "ont" att beklaga sig över och på olika plan attackera. Ju mindre "ont" detta "ont" är, desto bättre. Och här skall man inte tro att man söker en "fiende" för en sådan har kraft. Istället söker man något som är så svagt som möjligt, maktbalansen får ju inte förändras. På så sätt kan precis vad som helst utgöra detta "onda". Människor i 30-talets Tyskland marscherade inte i hat för att de var nazister utan för att de kände tacksamhet för det kollektiv och gemenskapskänsla detta gav. På samma sätt idag

när vi nationaldemokrater befinner oss i samhällets skamvrå, människor reagerar generellt inte mot oss av någon "övertygelse" utan för att det är socialt accepterat. Vi som sett det sämsta i det svenska folket när vi åkt runt i Sverige och hållit torgmöte för SD:s räkning vet att den aggression som kan framträda sällan beror på "övertygelse" utan på en vilja att känna sig stark. Vi säger så här, de former av "protester" (maktutövande) jag såg 1998 när torgmötesgruppen utgjordes av tre personer fanns inte alls 1994 då vi generellt var mellan 200-300 man på våra demonstrationer.

Ett annat fint exempel är Jörg Haider och reaktionerna mot FPÖ och Österrike. Åtminstone i Sverige är det så att de som stått för dessa "protester" har varit så pass pinsamma i sin faktaåtergivning att till och med jag, som anser mig ganska okunnig på ämnet, har kunnat hitta faktafel i stort sett varje artikel jag läst eller uttalande jag hört. Värst blev det när jag hörde min egen mor svära förbannelser över denna "eländiga" Haider, hon har ingen som helst

kunskap i ämnet och hade förmodligen aldrig hört talas om Haider innan FPÖ kom in i regeringen. Tyvärr är hon ju inte ensam, det är många som vill vara med och sparka.

Så fort en stor grupp människor börjar "slå" mot en mindre så finns det all anledning till djup eftertanke. Demokratin som idé förutsätter att varje människa tar sitt beslut och bildar sin uppfattning helt själv och utan att blanda in andras värderingar, tyvärr är det bevisligen svårt att kombinera detta med människans flockbeteende. Jag vet inte hur många timmar och hur många kvällar jag och SD:s andre vice ordförande Torbjörn Kastell har suttit och försökt komma fram till ett valsystem som kommer runt detta problem. Vår slutsats var att det inte går, att demokratin står och faller med människans förmåga att ta självständigt ansvar.

Sitter man på en redaktion eller står i en talarstol och ljuger om en motståndare, eller ens antyder något annat än sanningen så är man inte demokrat. Visst kan målet helga medlen, men aldrig

om målet har något med demokrati att göra. Bara en sådan sak som att börja tumma på sanningen (för att motståndaren egentligen är så "ond", och visar man upp en lite "ondare" bild så kanske fler förstår hur eländig denna grupp/person egentligen är - så blir vi några fler som är med och sparkar) är antidemokratiskt. Egentligen blir det samma syfte bakom att sprida ut ryktet att lilla Per petar i näsan eller att den något äldre Åsa ligger med vem som helst (förutsatt att de inte gör det) som att påstå att SD skulle vara rasister, man skapar en "ond" bild av "fienden" för att kunna motivera sina egna övergrepp.

Är det överhuvudtaget möjligt att skapa en demokrati som är mer än namnet, som bär tanken ända in i själen och sinnet? Jag vet faktiskt inte. Kanske är det så att detta är en naturlig reaktion från människor i någon form av maktställning eller status (och det behövs inte så mycket av detta för att skapa detta behov) måste leva ut sitt inre på detta sätt. Men trots att jag tidigare kallat människan för en negativ och egoistisk varelse

så tror jag på hennes godhet, under rätt förutsättningar måste detta fungera. Om även den absoluta makten gett sig fan på att det skall fungera.

Om det alls är möjligt att göra detta, och om SD kommer att få någon reell makt så hoppas jag att vi kan skapa ett sådant samhälle. Vi som utstått detta vi utstått av etablissemangen under våra år i skamvrån borde kunna veta hur det är att stå i skuggan, och sedan ur detta även skapa riktlinjer för efterträdare. Å andra sidan finns det de som menar att Josef Stalin blev en sådan hatisk diktator som han blev tack vare den jakt på kommunister som det var under hans barndom (så var mannen bankrånare också...).

Kan någon göra detta så är det förmodligen vi nationalister, men då är det dags att bygga redan nu. Det är en självklarhet för en SDU:are att aldrig fara med osanning mot en motståndare, oavsett vad han kallar dig eller beskyller oss för. Tänk alltid tanken; "hur vill jag själv bli bemött" och utgå därifrån, så enkelt är det faktiskt. Så är det

kanske så att SD aldrig blir stort eller så att inte tillräckligt många människor nått denna andliga nivå om vi skulle få en chans. I så fall faller ju utopin om demokratin, men världen har i alla fall fått ännu en demokrat och därmed kommit en bit på vägen.

Är det någon som kan blåsa liv i denna utopi så är det förmodligen vi nationaldemokrater men då skall vi också visa oss mogna - och mognaden börjar med dig och mig, och den börjar i dag. Vi kan aldrig döma någon för att betett sig dåligt mot oss så länge vi inte har varit fullständigt korrekta mot dem.

SJUNG FÖR GAMLA DJURGÅR 'N

- KAN MAN FÖRÄNDRA ETT KOLLEKTIV HUR SOM HELST?

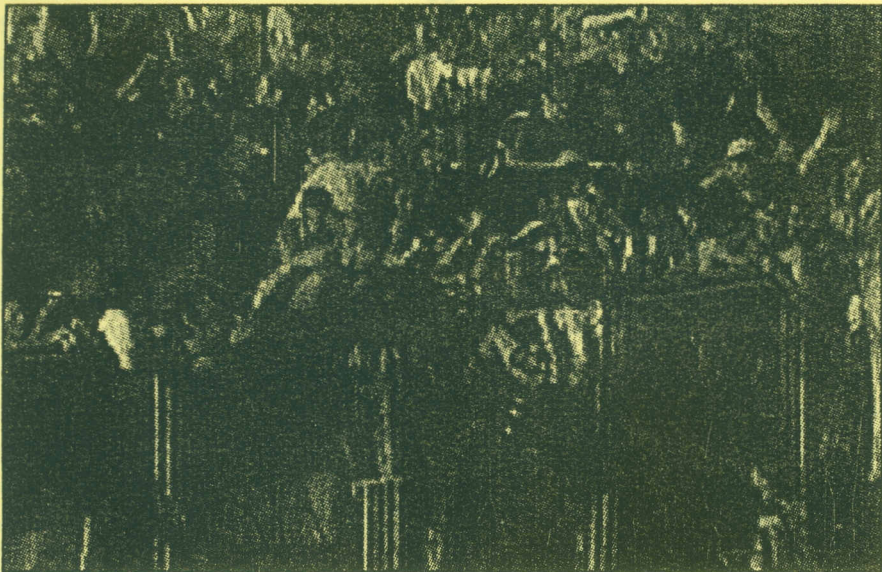
AV: JIMMY WINDESKOG

(JIMMY.WINDESKOG@SVERIGEDEMOKRATERNA.SE)

Första idolen var naturligtvis Stefan Rehn, och frågar du mig så fanns det ingen bättre plats att växa upp på än Fondläktaren på Stockholm Stadion. Att läktaren var fallfärdig (numera är den riven) och att man knappt såg någonting från den spelade ingen roll. När Peter Skoog försökte slå en volt framför Fondläktaren efter ett mål (och misslyckades till den milda grad att han skadade sig i månader) så var man i himlen.

Nej. Jag har inte fått hjärnsläpp och tänkt mig att skriva en hyllningsartikel till Djurgården i detta forum. Faktum är att jag idag inte längre är medlem i Djurgården, jag har svårt att känna någon större gemenskap

med de som företräder föreningen idag, jag ser inget "vi" och anledningen till detta är ganska enkel. Det började, som jag minns det, under sommaruppehållet i Division Ett Norra 1993. DIF hade ganska länge haft utlänningar i laget, bland annat frälste negern Steve Galloway stockholmspubliken då han sköt DIF till SM-final 1988. Men även om detta var ett udda inslag så ändrades inte helhetsbilden speciellt mycket. Efter sommaruppehållet 1993 minns jag att jag suckade djupt när jag läste matchprogrammet. Redan tidigare under säsongen hade DIF haft för mycket utlänningar, nu hade man en till. Och det mest kränkande var sättet man hittat honom på. Man hade trä-

Bosse Andersson borta mot Helsingborg. Det var tider det!!!

nat utanför en flyktingförläggning och tydligen var det någon av åskådarna som varit duktig på att spela boll. In med honom bara...

DIF Fotboll är nästan ett unikum i detta. Vad jag vet finns det ingen svensk klubb på denna nivå som har så otroligt mycket invandrare, vad utstrålar egentligen dessa för Djurgårdsanda och vad har de gemensamt med mig? Laganda och tradition borde väl rimligen betyda något? Exakt vad

för tradition bär man vidare då han, som Shamel Touma inför denna säsong, glatt bytte DIF för AIK. Sânt gör man bara inte, men har man ingen tradition (som invandrare) att värna så är det inte så svårt. Men för att förklara, svenskar som gör något sådant blir man förbannad på men kan du ställa samma krav på en utlänning som inte har det känslomässiga bandet? Naturligtvis inte. Och för att förstärka denna brist på tradition har DIF till årets säsong värvat ytterligare tre

mörka främlingar...

Och detta är inte fördomsfullt och intolerant. Ett omvänt exempel; vilken assyrisk känsla och tradition förmedlar spelare som Mikael Borgqvist och Fredrik Dahlström när det spelar för fotbollsklubben

Assyriska FF? Ungefär lika mycket som de redan nämnda i DIF.

Om vi då tar detta till ett annat plan, kan Sverige existera utan svenskar? Är det så att Sverige

bara är ett simpelt territorium, ett reservat, som inte alls har någon länk till de som för tillfället befinner sig där. Och, framför allt, de som själva formats av Sverige. Så ser jag det. Allting har rötter och klipper man av dessa rötter skapar man något helt annat än vad som först fanns. Sverige kan inte existera utan svenskar, det blir då något helt annat. Lika lite som vi svenskar inte är svenskar utan Sverige. Skulle vi befinna oss någon annanstans och formas av den miljön hade

Glada miner på Herr Touma. Men numera ser det mörkare ut för Djurgården...

vi blivit något helt annat. En blandprodukt, en bastard.

Dalarna behöver svettiga, snusande raggare (åtminstone tills de utvecklas till en annan form) för att vara Dalarna, precis som Göteborg behöver varvsarbetare som luktar fisk och inte begriper sig på fotboll. Vi har alla ett behov av kollektiv och som ledande har man också ett ansvar att förvalta arvet oavsett om det gäller Djurgården, Sverige eller Sverigedemokraterna.

I slutet av en artikel skall man egentligen ha en poäng, det har inte denna. Det är istället endast ett bistert konstaterande att man återigen är sviken. Förut levde jag med mig i fotbollen på liv och död, man kunde gråta vid förlust (som

när DIF åkte ur Allsvenskan 1992) och uppnå den där formen av glädje av lycka som är så svår att fånga vid vinst. Senast jag var och såg DIF spela fotboll kände jag ingenting utan såg bara elva killar som råkade ha samma tröjor som mitt gamla favoritlag. Jag antar att det ligger något poetiskt över att den läktare som nämndes i början och den läktare där jag lärde mig älska de blåa ränderna numera är riven...

SAMTAL I SKAMVRÅN

SAMTAL I SKAMVRÅN TAR TACKSAMT EMOT
DEBATTINLÄGG, ARTIKLAR OCH ÅSIKTER OM
TIDNINGENS INNEHÅLL.

SAMTAL I SKAMVRÅN (SDU)
Box 766

191 27 SOLLENTUNA

SAMTAL.I.SKAMVRÅN@SVERIGEDEMOKRATERNA.SE